

111687
Dublet

CRESCIT INFLORE

de

Oreste

982274

111687

Biblioteca Centrală Universitară
București

COTA

111687

Dublet

INVENTAR

500144

pedagog
mona

206508

ORESTE

CIREȘUL INFLORIT

POEZII

*L'amour est le premier de
ces grands instincts révélateurs,
qui dominent toute création et
semblent édictés par une volonté
suprême.*

Ernest Renan.



PRIMAVARA ANULUI 1916

0223

~~857.0/0-72~~
~~116752~~

Bibliotecă: *Carol I București*
Cota: *111687 Dublet*
Inventar: *500144*

RC 222/11

111687
Dublet

B.C.U. "Carol I" Bucuresti



C500144

Știam un cireș înflorit.

*Dar peste noapte furtuna l-a scuturat. Și
dimineața am găsit sub el numai câteva flori
pe pământ.*

Și sufletul meu înflorise.

*Dar dragostea mea cea nouă l-a scuturat.
Și m'am ales cu câteva cântece într'o carte.*

ZBUCIUM

Se strânse cu toată dragostea lui lângă ea. Infierbântat își culcă obrazul pe gâtul ei.

Și, sorbind această chinuitoare și dulce amăgire, avu numai atâta putere ca să o roage :

— «Invață-mă să te uit!»

NEPIERITOAREA AMINTIRE

Inimile noastre se rostogoliră în
iarbă.

Și amândouă se strigară pe nume,
de-odată.

GRĂDINILE

I

Miresme.

Terasă — joc pentru adieri.

Și pe terasă, în nimb de lumină,
visarea ta printre privighetori și printre
granguri.

Și în privighetori și în granguri, ce
dragoste, dragostea mea ?

II

Grădinilor ! Grădinilor !

Prindeți-o între florile voastre și mai departe nu o lăsați !

Granguri și privighetori !

• Cântați-i tot mai frumos, ca să rămâie mereu pe terasă, cu privirea rătăcitoare !

Înbirea mea e pe drum. Și licări-
toare în jurul ei, ca un brâu nevăzut
o va 'ncinge.

III

Visez să iau drumul spre apele lor
de lumini.

Și într'o dimineață să mă opresc la
doi pași de foișor, cu părul stropit de
rouă și de miresme ...

Și ca un sol al zilei, sufletul meu
să te trezească mai blând de cât tatăl
meu — Soarele.

CURIERUL

Un curier nevăzut așteptă lângă tine.
Nerăbdător ți-a luat răvașul și într'un
suflet stăpânului său l-a adus.

Și stăpânul fiind și mai nerăbdător,
se făcuse el singur curier.

Și curierul era Sufletul meu.

COPILUL

I

În fața unei zambile rămase multă vreme mirat. Colorile ei îi furau ochii. Îi lăsau ceva din frageda lor frumusețe pe inimă.

Părea ruptă din cerul unei dimineți. Întâia oară, el se gândi cu tristețe că ar putea fi smulsă și ea de vijelia care-l prinsese odată în câmp și de mai multe ori fără milă îl răsturnase.

Și floarea îi fu ca o soră.

În singurătatea care stăpâniă cuprinsul, sigur că nici un copil răutăcios nu e pe-acolo și că nu-l va vedea nimeni, îngenunchiă lângă zambilă și sărută floarea.

II

Se oprise să privească un porumbiel care uguiă într'un arbore. Un alt porumbiel veni și i se așeză pe umăr.

Bucuria lui fu atât de mare, că începù să-i vorbească înfrigurat. Ii mulțumiă cu nesfârșite gingășii că i-a cunoscut inima lui bună de copil cu minte și nu l-a asemuit cu copiii răutăcioși, cari gonesc porumbeii cu pietre.

Și mult timp după ce porumbielul zbură, îl simțiă încă pe umăr ca o mare lumină pe care-o purtă cu el.

III

Stă la poalele unui tei înflorit. Prin crengi licăria un cer albastru, înalt și ciuruit de stele. Mireasma îl copleşia.

Un fior i se scurse deodată în corp. Vru să facă o mișcare cu mâna și să scoată un strigăt. Dar acum era numai auz.

Și tot mai cald și mai tremurător cântecul de privighetoare își întindea vraja peste întinderi.

Nici odată sufletul lui de copil nu se cunoscuse mai adânc pe el și întreg pământul, ca în cântecul ce se

ridică în noapte cu toată inima lui și cu toată fericirea pământului.

Privighetoarea tăcuse. Se ridică s'o zărească. Răscolii cu privirea toate frunzele. Dar nu o găsi : zburase.

A doua zi însă, i se părù că florile, apele, arborii și cerul se gândiau ca și el la pasărea minunată.

IV

Il privesc cum doarme surâzător.
Câte suferinți nu-i așteaptă pe copii?
Și care din noi aplecați peste fața
lor adormită, nu am plâns dinainte
suferințele lor?

PRIETENIE

Vorbiam de iubire.

Vorbele tremurată. Privirile avură
luciri mai tainice.

Simțind de-odată dorința să-mi culc
capul pe umărul ei, mă oprii nemiș-
cat ca pe marginea unei prăpastii.

Și timpul curse de-asupra noastră
mai greu.

TIMIDITATE

Dacă n'ar fi prea sfântă inimii mele
i-aș fi șoptit numele mângâietor ca
un val. In el tot sufletul meu ar fi
tremurat.

Ce n'am îndrăznit atunci, îndrăz-
nesc în această seară cu ploaie și vânt.

Rostindu-l, mă 'nvăluie cu acest nume
de soră pe care-o iubesc cu patimă
și pe care-mi este dat s'o văd dure-
ros de puțin.

CRINII

Se înclină spre mine pe tulpinele lor abia zărite. Spumoase îmi întind cupele lor, cu un gest ideal.

Li privesc visător.

Și parcă o mână albă mi se întinde cu gestul cu care mi-ai întins-o pe-ata, atât de gingașă că pareă sculptată într'un bloc de zăpadă.

Si capul tău mi se lasă pe umăr, cu părul revărsat din care se desprinde mirosul acesta turburător.

FOIȘORUL

Erà în foișor. Și eu de jos îi vorbiam.

— «Cum s'ar auzi de-acolo, dacă de-aici aș șopti:

— Te iubesc!»

AMIAZA

Eternă erà în jurul nostru vara care sărbătoria câmpurile și sufletele noastre.

Eternă dragostea noastră culcată pe poiana cu iarbă și soare.

Eternă gloria călătoare a norilor care lunecau așa de aproape de părul ei risipit, cași când ar fi vrut să-i respire parfumul.

Un rod sfâșiat în două căzù lângă noi. Molatecă, ea îl privi.

Și eu mă gândeam s'o sărut.

II

Lângă mine respiră o statuă răsturnată.

— «Zeiță!»

Imi cântă în sânge numele ei.

Și niciodată patima mea bolnavă n'o chemase mai arzător și niciodată numele ei adevărat nu mi-a dat-o mai vie.

În ea toată muzica, toată poezia, toată frumusețea renăște, palpita, se 'nmulțea...

NEDUMERIRE

Li culeg fiecare gest în privire ca pe-o lumină deasupra acestui pământ făgăduit suferinții.

Și aripile sufletului meu se urzesc.

De ce însă fuge, tocmai când ar trebui să fie mai statornică ?

SĂRUTAREA

— «Mă simt nemuritor!» — îi șoptii
sub ochi — «și totuși sunt sclavul tău».

Dragostea ei birui pe-a mea și într'o
sărutare furăm o singură ființă, iar
inimele noastre o singură lume.

MEDALIONUL

I

Am încă în ochi dimineața când mi-a întins medalionul de argint cu chipul ei.

E al meu talismanul care s'a odihnit ziua și noaptea pe sânii ei!

— «Făgăduiește-mi că vei rămâne senin !...»

— «Făgăduiesc !» — abia i-am șoptit.

Și nu știu dacă m'a auzit, căci vorba mi s'a pierdut în inimă ca într'o vijelie.

II

Nu închid ochii.

Privesc medalionul. Dar insomniile veștede de altădată sunt astăzi nemărginite sărbători de lumină și de miresme.

Și privindu-i chipul, îi încing gâtul cu stelele de foc ale dorului și-i prind în părul de lumină fulgii de zăpadă ai visului.

III

Privesc diamantul încrustat în argint, mai jos de ochii din care pornește tainica ei privire.

Când a plâns ea lacrima asta atât de vie, că medalionul e viu? Tremur ca în primul vis al copilăriei, când am văzut deschise cerurile și muzica lor am auzit-o.

Viața mea din trecut s'a spulberat ca o zdreanță.

IV

Imi culc fruntea pe umărul de argint al talismanului.

Și ca prin farmec dumnezeiasca furtună se potolește.

V

Limbi de flacări cer inima mea.

Dar eu, privindu-l, mă simt de-a-
supra abiselor și visez c'am încetat să
mai sufăr.

VI

De când m'am despărțit de lângă
ea, îl port pe inimă și tot norocul
mi l'am închis în el.

Intr'un dezastru aş muri sărutându-l.

VII

Ea nu s'a mai întors.

Peste visul meu am tras zăbranicul
renunțării.

Iar când în somn voi uita, meda-
licionul mi se va odihni pe piept...

Cruce pentru viața de pe pământ.

Inel de logodnă pentru iubirea din
cer.

DORINȚA

Ne-am jucat toată ziua ca niște copii.

Râzând îmi scăpă din brațe și a-
lergă.

Și acum mă întorc spre casă, în-
fășurat într'o viscolire de flăcări.

Dogoarea ei dulce o știu: nici în
vis nu se stinge.

PRIVIREA

Nu răspunse, dar rămase tremurătoare, cu mâna în mâna mea, privind în jos.

Sufletul ei îl zării licărind printre gene.

Ce poet a creat uu poem de iubire mai tainic?

SINGURI

In singurătatea brazilor lumina dimineții ne-a înfășurat într'o singură cută.

Ne-am așezat jos ca doi orfani gemeni.

Și aceeaș rază de soare ni se furisă printre gene.

VITEZA

I

Drumul rămâne în urmă șerpuit pe câmp. Pleoapele mi se închideau sub perdeaua tăioasă a vântului. Părul îmi flutura nebunește pe frunte.

Si cântecul vitezei găuriă văzduhul.

Zburam. Mă pasionam de cer. Intram în haos și haosul intră în mine. Iar gândurile mele se aninau de stele și se respirau cu beteala lor de foc, în nemărginire!

II

Numele tău îl simții atunci pe buze. Despletit părul tău flutură împletindu-se cu al meu — îmbălsămă noaptea. Zărilor se poleiau de lumina ochilor tăi, cari licăreau tainic. Mâna ta îmi desmierdă fruntea. Arse, buzele noastre fură o singură sărutare.

Și cântecul neîntrerupt al vitezei găuriă văzduhul...

SERATA

O văd așa cum am cunoscut-o, înconjurată de cântece, de lumini, de vinuri rare și de femei frumoase.

Imi amintesc de toate gesturile și mișcărilor ei din acea noapte. Retrăesc înalta frumusețe a convorbirii, într'un colț al salonului de fumat. O simt lângă mine cum stă în acea clipă, scrutându-mă cu privirea ei lucitoare și dreaptă — pe când din marele salon veniau notele răscolitoare ale unui cântec de vioară...

CUCERITOR

Dimineața e scăldată într'o mare lumină de soare. Văzduhul aruncă acea mângâiere ce te stârnește la viață mai puternic decât lumina.

Imi umplu ochii cu frumusețea acestei glorioase zile. Las să cânte în mine fanfarele soarelui.

Și cu cât mă simt mai inundat de soare și de cer, cu atât imaginea ei mi-apare mai sfioasă ca o floare de măr.

FARMEC

Cald și curat, glasul ei are ceva ce n'a avut nici un glas pe pământ.

Mă înfior de licărirea ochilor cu lacrimi ce lunecă neconținut între gene. Primăvăratec zâmbetul ei îi luminează fața cu o flacăra nestatornică.

O putere necunoscută rotunjește și parfumează fiecare cuvânt al ei, schimbându-l aproape într'o floare, — îi poleiește fiecare privire, schimbând-o aproape într'o rază.

SPIOANA

Caută să-mi pătrundă înțelesul fiecărui cuvânt.

Desfășoară nesfârșitele dibăcii și toată finețea instinctivă cu care sunt înzestrate femeile, când vor să pătrundă în inima unui lucru sau unei ființe.

Sufletul meu, totuși, rămâne închis pentru ea.

TINEREȚEA

I

Colindă pe sub arcuri de stele și
prin viață trece ca printr'un vis, cu
flori năzdrăvane pe țarmuri de ape,
cu zâne ce s'adună noaptea la scâl-
dătoare și își despletesc părul în la-
curi ca un uriaș nufăr de soare.

Și adormind sub troiene de flori,
se deșteaptă sub troiene de cântece.

II

Frunze legănate în vânt, stoluri ce se ridică în înălțimi — dorurile ei pribegesc, seara, în pânzele desfăcute ale norilor.

Și până în puterea nopții cutreieră câmpurile cu fân cosit după o sărutare...

Târziu se întoarce spre casă ostenită de povara dulce a desfătării.

III

In zâmbetul ei, toate simțirile.
Cum dorm în muguri toate florile
primăverii.

IDEALUL

Prin ce minune eu, rătăcitorul, care nu-mi găsesc odihna în nici-o parte și care în goana după visurile mele nu mă întreb nici odată unde voiu poposi, mă simt acum ca într'un cămin statornic?

DIMINEAȚA

I

Un cer limpede.

Rândunica trecu ca o dungă, în zbor.

Pădurea se deșteaptă.

Aripi de paseri somnoroase se des-
fac în cuiburi.

Se aud picăturile de rouă scuturate
de adieri de pe crăci.

II

Trup lângă trup, doi înamorați în-
naintează pe cărare uniți într'o săru-
tare. Soarele se ridică arzător pe cer.
Razele lui se joacă în părul ei.

S'au oprit lângă un mac.

Ea privește floarea de sânge...

El se uită în depărtări...

INTALNIREA

Ne-am strâns mâna tăcuți.

Eră atât de aproape de mine, că mă vedeam oglindit în lacrima ce-i lunecă printre gene.

De-odată în acea depărtare de lume, brațul ei se lăsă pe-al meu. Niciodată nu o simțisem mai mică.

Parcă țineam pe braț un cuib cu o pasăre adormită.

FĂRĂ VESTE

Cine a încercat să-mi iea speranța ?
Cine îmi poate smulge credința ?

Țin încă în mâinele mele tremurătoare scrisoarea :

— „Sosesc. Așteaptă mă !“

În acest rînd ce se joacă cu cea mai curată rouă a plînsului meu și-mi licăre între degete și pe buze, e trăznetul destinului meu.

Biata mea inimă ! Mica mea inimă !

Dacă iubirea mea n'ar fi mai mare și decât tine și decât fericirea, țândări te-aș fi cules !

PLIMBAREA

După ploaie. Soare!

Femeile par tot ce a eșit mai frumos din mâna lui Dumnezeu.

Hamurile se 'ntind. Roatele sfârâie. Tropotul cailor ropotă cadențat.

Și niciodată nu am avut privirea mai nestatornică.

Drumul fuge în urmă. Din spate alte tropote ropotă cadențat. Am senzația unei întreceri.

Și gândurile nasc și mor risipite...

II

Ca un fluture plăcerea zboară și se oprește când în părul de aur al unei blonde ce se lasă, zâmbind, dezmiertată de vânt... când în ochii cu flăcări repezi ai unei brune pe sânii căreia joacă mătasa... când pe coama lucie a unui armăsar cu gâtul nobil, cu glezna subțire... când pe trandafiriul risipit ca o pulbere printre pomi !

III

Zâmbesc.

De ce? Poate că prin gând îmi trece o copilărie.

Așa cum mi se perindă pe dinainte feeria copacilor cu frunzele încă ude de picăturile ploaiei, mi se pare că am fost prinț.

Sânt înfășurat într'o lumină care mă redă mie însumi desăvârșit.

Și cum lumina scade și aerul îmi lunecă răcoros pe frunte, ne întoarcem la pas...

VISÂND...

A stat o clipă răsfrântă în oglindă de ape neturburate. Dar, încet, fui cuprins de o desnădejde plăcută...

Sub ochii mei arătarea se destrămă în aier, până ce se topi în spuma orbitorului ei veșmânt!

SCRISOAREA

Din când în când mâna albă și fină
aruncă fărâme de fericire.

Și, lacom, sufletul meu le culege.

INIMA

Mi-am scos inima și am aruncat-o
în foc, să nu mai simtă nimeni cu ea.
In locul ei am o bucată de iască.
Ochii mei nu mai sunt arși.
Fața mea nu mai e palidă.
Noaptea mele nu mai sunt ruguri de
flacări..

DEZAMĂGIRE

Răcoarea dimineții mi se lăsă pe
suflet ca un îndemn de mângâiere.
Cea dintâiu lacrimă mi se prelinse pe
obraz, caldă...

Îi sorbii amărăciunea.

PATIMA

Din mine n'a mai rămas decât un
razim : o iubesc.

Abia reviu la viață într'o durere
care îmi stă înfiptă în creier.

Șovăi din pricina ei. Ea singură mă
mai ține. O sprijin amețit ca pe o po-
vară.

În ea e tot ce mai pot fi eu pe
pământ.

IMPĂCAREA

Surâsul tău printre lacrimi, — ca un
curcubeu după ploaie.

NERĂBDARE

Sărută pentru mine brațul cu care-
mi întinzi cununa orelor!

Ești toată în gândurile mele. Și
gândurile mele strigă numai atât:

— «Vreau s'o văd! Vreau s'o văd!»

CITIND...

Am dinainte o carte și visez un roman.

Rândurile mi se lasă ca o ramură înflorită pe suflet. Și cum ramura își leagă umbra, prin ea întrezăresc chipul tău.

CETATEA

Sunt fiul ei.

Imi place să-mi schingiuesc sufletul
în zilnica ei frământare și de prive-
liștea luptelor ei să-mi anin nervii.

Sunt atras în piețele ei, unde hoho-
tește viața cu buzele ude de vin, cu
pletele pe trepte de marmoră resfirate.

DEZGUST

In fiecare noapte adorm sub plumbul unei sile de moarte și mă trezesc în fiecare dimineață sub cerul de cenușe al unor zile ce se vestesc furtunoase.

O, tânărul de odinioară nu am fost eu!

El trebuie să fie undeva, departe, sus, pe culmea spre sare aripile celor șeptesprezece ani îl răpiau.

FECIOARA

Ca o pulbere de mărgean i se risipește sângele sub pielea tânără.

Pe gâtul alb ca de lebădă, vinele tremură albastrii ca razele dimineții pe zăpada de peste noapte...

Și trupul ei gol îl sărută doar apa.

STATORNICIE

Am sărutat-o. Și nu s'a mai arătat Zâmbesc, ca și copilul gata să plângă când vede zburând mai departe și mai ispitor, fluturele. Aripile i-au lăsat numai o pulbere de aur pe mâini.

Știu bine că au fost și copii cari dacă nu au schimbat fluturele pe-o minge, au avut norocul să prindă într'o zi de vară minunata jucărie de color.

Ea zburase ca să se lase în câmp pe cea mai frumoasă floare.

MUSTRAREA

Se îndreaptă spre tine. Dar n'are
aripi să zboare și să te-ajungă.

Iar dacă ajunge, e copleșită de iu-
bire și se pierde într'o privire de rugă.

NEMÂNGÂIAT

Clopotele învierii cântă în oraș și eu mă gândesc la ea.

Aș vrea în această noapte să mă duc acasă și să-mi plâng visul pe umerii mamei. Dar nici în brațele ei n'aș mai găsi alinare.

Rămân aici, pe treptele pieței și lângă mișcarea nepăsătoarei mulțimi, dorind-o ca pe ceva care mi-a furat inima și rătăcește cu ea departe...

Atât de departe că, poate, nu se va mai întoarce niciodată cu ea.

LOGODNICA

Flacăra zilelor îi arde fruntea.

Merge și o înconjoară cuvinte de soare.

Dar numele lui se zbate în ea ca o pasăre care vrea să și ia zborul și nu este încă liberă.

IN MIJLOCUL VIȚIULUI

Femei goale joacă și râd sgomotos.
Cupele schinteiază. Fețele prietenilor
se aprind pe ispită.

Și pe când cupele lor se ciocnesc
în răstimpuri și se golesc, cupa mea
neatinsă rămâne.

Imi sprijin fruntea în palme. Intre
tine și mine, iubita mea, depărtarea
crește mai mare.

DACĂ TU NU M'AI IUBI...

Raiul nu ar mai fi fericit.
Peste grădinile lui ar pluti privirea
unui înamorat trist și nemuritor.

SACRIFICIUL

Inima mea rănită și gândul meu crud ca un biciu de foc ți-au fost atât de mult închinat ție, că s'au ridicat până la sacrificiul cel mare.

Sufletul tău de femeie va recunoaște în această mărturisire, cea mai rară floare.

Primește-o ! In petalele ei vei auzi cum cântă înflăcărată toată biruința ta.

AMINTIRILE

Vai de dragostea care nu află limanul odihnei nici în trecut!

AVAR

A plecat. Dar mi-a lăsat o comoară:
rândurile ei.

Dacă m'ar vedeà recitindu-le în taină,
ar ști cât de avar este un suflet cu
comorile lui.

FĂRĂ VĂL

Dormià goală.

Venera de Milo dacă s'ar fi desprins din marmoră cu pasul ei care lunecă peste veacuri și s'ar fi furișat lângă mine — nu m'ar fi spulberat în mai multe sărutări.

Și ea rămase caldă și nemișcată.

Dar nu mai dormià.

POET

De ce nu sunt ca împăratul legendar, care obosit de greutatea coroanei ce-i strângea fruntea, s'a oprit pe țărnișă și smulgând-o, în fundul mării a aruncat-o!

HIMERA

I

Lângă mine se 'nalță dreaptă ca o
făclie, luminoasă ca o glorie, birui-
toare ca o dimineață, vie ca un gând
de răzbunare, îmbătătoare ca o noapte
adormită între stele și flori.

O țin de mijloc și mă uit adânc în
ochii pe care n'am îndrăznit să-i sărut.

II

Respiră.

Și într'o clipă se 'nchide ca o floare
de pe un tărâm fermecat. Buzele mele
nu o ating. Abia o ghicesc.

Dar oricât de depărtată, mireasma
ei rămâne pe cărările dorului meu.

VORBELE

I

Lunecă de pe inimă.

Se împletesc fără să fie meșteșugite
și aduc cu ele atâta frumusețe, că
te înfășoară, iubita mea, într'un basm.

Iar tu ești îngăduitoare și nu mă
trezești din farmec.

II

Niciodată nu m'am jucat cu ele.

Am o singură vină: m'am încrezut
mai mult în cele care pornesc din
suflet și mor în priviri.

ADORARE

O, de ce câteva rânduri împletite
de mâna ta, mă'mbată ca o înflorire
de liliac?

Inchid ochii. Uit iarăş lumea.

Şi cum să te iert că eşti în inima mea
tot mai vie, tot mai frumoasă şi tot
mai dulce?

Cum să zâmbesc când îmi hrănesc
simţirea cu purpura tinereţii?

Şi cum să nu chiem trăznetul, ca
să sfărâme visul care ameninţă să ră-
mâie nemuritor?

ARISTOCRATA

I

Orice dorință i se împlinește ca o poruncă.

În reveria ei imaginile se amestecă. Ghicește că dincolo de turnul feudal începe, poate, adevărata viață: Libertatea.

Și gândul ei se indreaptă spre el ca spre un fiu al acelor țărâmurii.

El, dac'ar vrea, s'ar face păstor de oi și nimeni nu l-ar opri. Ar dormi pe un colț de stâncă la marginea mării, și nimeni nu i-ar cere socoteală.

II

Nu îl cunoaște deplin. Dar aduce cu el prea multe ramuri verzi, prea multe flori înrourate ca să mintă.

Une ori pare și el un călător obosit care la picioarele ei vrea să se culce și să-și liniștească sufletul bătut de furtuni.

Dar niciodată pe buzele lui n'a înflorit cuvântul ușor și inima lui i-o aduce ca pe un dar.

II

Și gândurile ei răsar nenumărate, într'o pânză de care stă prins un cap de pribeag cu fruntea blândă, cu părul revărsat.

Dorurile ei dormiseră sub un văl. Acum urcă toate din adâncimi.

Și în această turburare numele lui îi răsare pe buze, îi înăbușe ușor respirarea, o învăluie într'o uitare de tot ce a fost viața ei pân'acum.

IV

Ar vrea să nu se 'nfioare prea mult.
Dar ceva îi ascute gândul, schim-
bându-l într'o vinovată plăcere.

I-e teamă că nu se va mai bucura
în toată voia de mângâietoarea lui
privire și că nici el nu va mai păstră
în cuvinte muzica ce fără s'o sguđuie
o legână.

Și totuși vrea și mai mult lângă ea
să-l aibă ; să-i cunoască năzuințele care
neconținut îl înalță mai sus ; să știe
că tot sufletul lui se îndreaptă mereu
către ea și că imaginea ei îi îngână
ceasurile grele de muncă.

Dar dacă odată o lacrimă i-ar pică
fierbinte ?

AȘTEPTARE ZADARNICĂ

Și stau așa, ca un pământ care adăpostește toate pasările și toate florile, dar tânjește văduvit de lumina ce l-ar schimbă într'un raiu.

INELUL

I

Nu i-am putut strânge mâna.

Dar am simțit cum se depărtă, că
lanțul iubirii se măria încă cu un inel.

Și gândurile mele și-au strâns be-
teala și toată noaptea m'au îngânat
ca un inel de aur în întuneric.

II

Târziu, în lumina palidă a dimineții și în oboseala dulce a somnului, am simțit aplecată asupra mi fața lui Dumnezeu. Și auzii aproape pe sufletul meu, muzica glasului Său :

— „Dormi, copil credincios! Sufletul tău va cunoaște fericirea pe care am dat-o îngerilor și copiilor cari au păstrat în suflet inelul lor de logodnă“.

IERTARE

De ce ești atât de sus și nu mă pot despărți de tine?

Cum să ispășesc mâhnirea ce ți-am adus, când tu mi-ai dat mângâierea și cea mai curată dintre bucurii ?

Nu mă știu vinovat și cuvântul îmi vine singur pe buze :

— «Iertare !»

CÂND EA VORBEȘTE...

I

Când ea vorbește sufletul meu stă deschis ca o catedrală. Drepte ca niște făclii ard toate dorințele.

Fiece vorbă amenință să stingă lumina făcliilor, dar cea următoare aprinde și mai puternic strălucitoarea lor pară.

II

Melopeea ei fără gesturi o face uneori atât de palidă, ca și când de pe tărâmul altei lumi mi-ar vorbi.

Aș țipă de durere.

Dar o singură pauză o apropie și mi-o înclină pe inimă, ca o noapte prevestitoare de furtună.

III

La muzica vorbelor în care iubita se ascunde încă în soră, simțirea mea răspunde cu o lacrimă ce nu îndrăznește să se facă cuvânt.

CREDINȚA

Ucisă, — reînviază din moarte.

SĂRBĂTOAREA FIRII

I

Mi-am regăsit cerul, munții, pădurile, vechii mei prieteni. Ei mi-au vorbit cu vorbe ce nu se uită, fiindcă sunt imagini divine.

Zilele mi se înlănțuesc într'o cunună de speranțe nemuritoare.

Dintr'un trecut fără zori nu-mi amintesc decât de tine.

Inclinată în zbor, întinzi brațul spre cerul încremenit în lumină. De pe pământ te privesc.

Și părul tău e de soare!

II

Impăciuire fără hotar.

Sufletul meu, ca o corabie fără
pânze...

Adineaori simțiam pe inima mea,
cum trece umbra unui nor care urcă
sub soare și în razele lui s'a topit.

Visam.

Dar zâmbetul tău îmi rămâne !

III

Mă arde soarele. Mă răcoresc adierile 'n față. Și sufletul își deschide adâncurile să curgă în ele cântece și miresme. Trupul, pe unde trece, sugere din sănătatea pământului și înflorește.

Maldăre de fân cosit când dorm cu ele sub cap, mă 'mbălsămează și-mi cântă abia auzit, de tine...

Și dorm cu dragostea mea căpătâiu.

IV

Se statornicește o liniște peste tot.
Brazii stau nemișcați.

Eu însu-mi parcă mă știu de veacuri trântit ca o statuă în iarbă.

De-odată o revărsare de triluri sfărâmă bolta de pace și într'o clipă o zidește la loc.

Doar râsul tău se mai joacă astfel cu dragostea mea.

V

Pretutindenî : frumusețe, frumusețe,
frumusețe !

Și de-odată, nevoia unui alt suflet,
a celui mai drag suflet !

VI

De l-aş aveà pe-al tău lângă mine !
Amândoi am privì cu obrajii umezi
de adorare. Firele părului tău s'ar
risipì de adieri pe sufletul meu.

Şi niciodată sărutarea nu mi s'ar
părea mai dulce, mai infinită.

— «Cine mi-o poate plăti cu aur?»
Şi ochii tăi ar fi numai iubire.

IMNUL FEMEII

Te vreau regină peste singurătatea
care ne face să suferim în trecerea
noastră pe pământ.

Te vreau regină în inima și în toată
viața bărbatului, care dela tine raza
renăscătoare așteaptă.

Te vreau regină în sufletul și în
trupul plătând al copiilor, — suflet din
sufletul tău, carne din carnea ta.

Te vreau regină în prăpastia clipei
care rodește sfânta ta carne de femeie,
sfântul tău suflet de femeie.

ALBUMUL

Tot ce rămâne din avânturile noastre spre cer: o floare pe mormânt veștejită, un zâmbet în sicriul unei pagini uitate.

Și totuși, de ce râvnim fericirea moartă a unui chip, în privirea căruia nu s'a uscat încă stropul celei din urmă lacrimi?

IDEALISTUL

I

Nu l-am mai întâlnit, dar amintirea lui mă urmărește ca o taină.

Ființa lui se întrezăria în ochii cu adâncimi de vis, în gestul cu care lăsa să pice din sufletul lui o vorbă mângâietoare.

Stă mai presus de jocul întâmplărilor ce i-ar fi putut fi prielnice. Gata să se mărturisească întreg și pentru totdeauna, sufletul lui putea fi cules mai ușor decât un fruct ce stă să cadă de pe un ram.

II

Și totuși, în virtuozitatea melodi-oasă cu care împacă contrastele ; în lauda înflăcărată cu care apără sinceritatea feciorelnică a simțirii; în atacurile cu care izbiă prejudecățile ; în elocința cu care proclamă drepturile omului de a-și trăi viața în tot zbulciumul și în toată râvna ei către fericire — mă temeam să nu întâlnesc în locul visătorului tuturor timpurilor, pe arivistul zilei de azi.

DEZASTRUL

Valurile vieții au trecut peste mine.
Desnădăjduit privesc cu brațele încrucișate pe piept.

Munca mea e ca un lan ale cărui holde de aur au fost culcate la pământ peste noapte și bătute de grindină.

BIBLIOTECA

Fiecare carte își are locul ei.

Și fiecare înseamnă o zi plină în viața mea.

Când somnul împarte altora odihna legănătoare a viselor, pe filele îngălbenite îmi întârzii privirea. Mă desfățez cu rapsozii întunecați sau veseli. Privesc, învingători sau învinși, pe eroi.

Și vremile înviază.

ADIO

In ce veac a rămas dimineața celei
dintâiu întâlniri?

Și iată că mângâierea ei răzbate
până în pragul durerii din care întind
în genunchi, brațele către tine.

SIMȚIREA

Nu mă împac decât cu simțirea mea.
Liberă și puternică își urmează mer-
sul. Nu mă 'nspăimânt, căci mi-a ucis
cugetarea.

In ea sunt eu, cu toate culmile și
cu toate abisele.

PĂRĂSIT

Singur, în liniștea iubirii mele nepieritoare.



VERIFICAT
2017

VERIFICAT
2007

TABLA DE MATERII

Zbucium	5
Nepieritoare amintire	6
Grădinile	7
Curierul	10
Copilul	11
Prietenie	16
Surpriza	17
Timiditate	18
Crinii	19
Foişorul	20
Amiaza	21
Nedumerire	23
Sărutarea	24
Medalionul	25
Dorinţa	32
Privirea	33
Singuri	34
Viteza	35
Serata	37
Cuceritor	38
Farmec	39
Spioana	40
Tinereţea	41
Idealul	44
Dimineaţa	45
Intâlnirea	47
Fără veste	48
Plimbarea	49
Visând	52
Scrisoarea	53
Inima	54
Dezamăgire	55

Patima	56
Impăcarea	57
Nerăbdare	58
Citind	59
Cetatea	60
Dezgust	61
Fecioara	62
Statornicie	63
Mustrarea	64
Nemângâiat	65
Logodnica	66
În mijlocul vițului	67
Dacă tu nu m'ai iubi	68
Sacrificiul	69
Amintirile	70
Avar	71
Fără vâl	72
Poet	73
Himera	74
Vorbele	76
Adorare	78
Aristrocata	79
Așteptare zadarnică	83
Inelul	84
Iertare	86
Când ea vorbește	87
Credința	90
Sărbătoarea firii	91
Imnul femeii	97
Albumul	98
Idealistul	99
Dezastrul	101
Biblioteca	102
Adio	103
Simțirea	104
Părăsit	105